

USNESENÍ

Zvláštní senát zřízený dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, rozhodl ve složení: předseda JUDr. Michal Mazanec a soudci JUDr. Marie Žiškova, JUDr. Roman Fiala, JUDr. Pavel Pavlík, JUDr. Karel Podolka a JUDr. Petr Příhoda, o návrhu Úřadu průmyslového vlastnictví na rozhodnutí sporu o pravomoc mezi Úřadem průmyslového vlastnictví a Okresním soudem v Benešově, za účasti žalobce: B., a. s., ve věci žaloby o výmaz ochranné známky ve znění H. M., vedené u Okresního soudu v Benešově

t a k t o :

Návrh se odmítá.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním doručeném dne 3. 12. 2003 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále „zvláštní senát“) se navrhovatel domáhá rozhodnutí kompetenčního sporu v právní věci žalobce: B., a. s., ve věci žaloby o výmaz ochranné známky ve znění H. M., vedené u Okresního soudu v Benešově.

Navrhovatel – Úřad průmyslového vlastnictví byl Okresním soudem v Benešově dne 19. 11. 2003 vyzván, aby se vyjádřil k žalobě tímto soudem projednávané. Z toho navrhovatel usuzuje, že soud je připraven o věci rozhodnout. S tím však nesouhlasí; tvrdí, že okresní soud nemá pravomoc rozhodovat v řízení o výmaz ochranné známky. Právní předpisy upravující ochranu průmyslového vlastnictví přesně odlišují situace, kdy rozhoduje soud a kdy Úřad průmyslového vlastnictví. Rozhodovat o výmazu ochranné známky je toliko v pravomoci navrhovatele. Právní předpisy nepředpokládají rozhodování jiným subjektem, ani neupravují mechanismus, jehož aplikací by došlo k zápisu ve veřejných knihách, pokud by rozhodl někdo jiný než navrhovatel. Navrhovatel podotýká, že navíc není účastníkem řízení podle hlavy páté občanského soudního řádu, a soud mu tedy nemůže uložit povinnost provést zápis.

Navrhovatel má zato, že vznikl kompetenční spor, neboť shora popsanou situaci předvídá § 1 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů.

Zvláštní senát se především musel zabývat podmínkami, za nichž může věc projednat a o ní rozhodnout.

Vznikne-li kladný nebo záporný kompetenční spor o pravomoc nebo věcnou příslušnost k vydání rozhodnutí, rozhodne zvláštní senát o tom, kdo je příslušný vydat rozhodnutí uvedené v návrhu na zahájení řízení. Kompetenčním sporem, a to kladným, je podle § 1 odst. 2 zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů spor, v němž si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí. Záporný kompetenční spor nastává tehdy, jestliže v totožné věci individuálně určených účastníků se obě jeho strany věci nechtějí

zabývat a nechtějí vydat rozhodnutí, tedy popírají svoji pravomoc nebo věcnou příslušnost.

Stranami kompetenčního sporu jsou buď soudy a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy, nebo soudy rozhodující v občanském soudním řízení a soudy rozhodující ve správním soudnictví.

Navrhovatel se mylí v tom, že v dané věci vzniká kompetenční konflikt mezi ním a Okresním soudem v Benešově. Jedním z předpokladů pro rozhodování soudu podle § 244 a násl. o. s. ř. je pravomocné rozhodnutí správního orgánu o sporu nebo o jiné právní věci vyplývající z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů. Ačkoli pak v totožné věci individuálně určených účastníků řízení rozhoduje jak správní orgán, tak soud, je třeba mít na zřeteli, že rozhodují po sobě, každý v jiné časové rovině.

Jestliže soud v řízení podle § 244 a násl. o. s. ř. dojde k závěru, že o sporu nebo o jiné právní věci má být rozhodnuto jinak, než rozhodl správní orgán, rozhodne rozsudkem, který nahrazuje správní rozhodnutí v rozsahu rozsudkem dotčeném. Neexistují zde tedy dvě rozporná rozhodnutí – jedno soudní a druhé správní, která by byla výrazem pozitivního kompetenčního sporu. Nemůže navíc ani nastat situace, kdy by existovala dvě rozhodnutí se stejným závěrem. Soud totiž - dospěje-li k závěru, že správní orgán rozhodl správně - žalobu toliko zamítá, aniž by deklaroval totéž, co již vyslovil správní orgán.

Ve stejné časové rovině by tedy mohlo kolidovat jedině rozhodování soudu rozhodujícího v občanském soudním řízení a soudu rozhodujícího ve správním soudnictví. O takovém konfliktu však navrhovatel nehovoří, z jeho podání koneckonců není ani zřejmé, zda se správní soud věci vůbec zabýval a zda ji odmítl projednat z důvodu svého přesvědčení o její soukromoprávní povaze, či nikoli.

Z návrhu navíc neplyne, že by Okresní soud v Benešově odmítl věc projednat a rozhodnout. Naopak se v něm podává, že navrhovatel byl Okresním soudem v Benešově vyzván k tomu, aby se podle § 250c o. s. ř. k projednávání žalobě vyjádřil. To by okresní soud zajisté nečinil, jestliže by měl v úmyslu popírat svoji věcnou příslušnost; tj. zastavovat řízení podle § 104b odst. 1 o. s. ř., ev. postupovat podle § 104c o. s. ř., tj. vyvolat negativní kompetenční spor.

Domnívá-li se navrhovatel, že Okresní soud v Benešově nepostupuje správně, jestliže žalobu projednává, je namístě, aby tyto skutečnosti namítal ve vyjádření k žalobě, k němuž byl vyzván. Je potom na soudu, který věc projednává, jak se s těmito námitkami vypořádá, zda je bude akceptovat a řízení zastaví.

V souladu se shora uvedeným je nepochybné, že v souzené věci dosud nevznikl kompetenční spor, k jehož řešení by byl povolán zvláštní senát. Návrh byl proto odmítnut jako předčasné, a to za přiměřeného použití ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 4 zákona č. 131/2002 Sb.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. února 2004

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu